

אנדד אלדן

*

הגוף כלוב שקוף ההשקפות סורגים סורגים
הנפש המעופפת בפראות שואפת לנשף החפש
לגפף את הרופף ופרועה צופרת הצפור המתרוצצת
בכלוב בין הכתלים אם כי לא נעולה הדלת חלון
פרוץ צועק לה היא רצה רצועה צונחת נפש בגוף מגפת
צפה כצפור בכלוב כבולה עד שהסופה גורפת עפה מעיפות נופלת

*

חיי אהבתו לאכיו חייב לאכיו טבע טבע
לבואו קנה מביא כל ותור כתאווה טבועה בו
נובעת מביב חבוי בין אכני המבנה אור המרחב מטבעו
חם אמו ממכאוכיו מעמקים בקרקע שקועה בחבו הנחבא
בין איבריו הפכויים שנכבדו חבריו הנלהבים לא יבינו בעברו
לביתו השבוי בחפש העליו העזובים לזכרונם כענן שהפציע
ופצוע צובע בצבעו את הנצבים בקצה העצב ליד עץ צונן מתכווץ

*

הילד שהלך במעלה כושל כטליה נמלטת
מהסס פוסע לא מסרב נושא סל סלקים בפסגה
פורש סבלו עסוק בפסוקים שאסף משימה סהרורית
הסערה סורטת איך לסלק את האסור לסקל בסבלנות
ממסלה מסקלת ולסבך להסתלק ולא לפול מנצל כצל לא נצל

*

אצבעות כואבות שאהבו לחלוב אצבעות בוכות
באבק מתלבטות בצוארו חש צרור צפרנים בולטות
עבות ובוהות נוכטות בו בבטן צבה נבהלת האפלה, בולש
לגלות את ההתגלות שבגלים געתה עגולי לבן גדלים כלקוק עגלה
שנולדה לחיך לילד שנמלט לגלותו חלום על רפת הכרת בכורה הרך, מבכירה
וזה פריה, אצבעות מתאמצות בפטמות קטנטנות לחלוב אתה שב אל השנים שלך

*

צעיר לחצות הצלחה בעצם צער היצירה
לראות בחברות פרדה מהתפשרות פשר הרצון
להתבצר בצורה ואצורה וצרופה בעצביה כצו
מבכה את חוב החברות מבקע בקרקע חרבה לא
נבחר לאבד מתודע לודוי בבדידות לחלל הולך לבד
ספוריו על סממני סתו סגנונו הסיירה שמלתה סודה סומך
הסמיק מרסק סימן לסערה תססה שורטת נשא למסעו נדרסו מתנסים מנכסים

רחל אשד

*

חלפו שנים, ואני שוכחת
גוש וחלקה, אגרוף מונף,
פנים מאימות מלבינות בחשכה.
הלב פועם ששים בדקה
גם בלעדך, אבא

שוב אותה תאוה

מתבוננת בשקיעה רכוסה
כמו מבעד כלה רועדת.
אותה תאוה עתיקת יומין
שוב נצתת, ננעצת
כשפור לזהב
בבשר הידיעה.

*

קפור השתיקה, יהלום גמלוני של קוצים אלמים,
סגפן, בישן ונחוש, לא נצוד בסבך פסוקי כסילים
עד שרעב המרעיד את עיניו המבקשות מוציאו
מבית יסוריו, אל שביל המלה הזו, האחת

עכשיו הבית מוכן

שוב נמלטת אל המטבח.
יש משהו מרגיע בחתוף צנוניות לסלט.
איני חסה על אצבעותי ממש כמו שאף פעם
חמלתי עליך.
עכשו הבית מוכן לבואך.
מצלצלת אליך, נזכרת פתאם
שאולת בשלהי המאה שחלפה
לכלי שוב